

Άγιος Γεώργιος ο εξ Ιωαννίνων ο Νεομάρτυς (17 Ιανουαρίου 1838)

«Τον πανεύφημον μάρτυρα Χριστού Γεώργιον, Ιωαννίνων το κλέος και πολιούχον λαμπρόν, εν ωδαίς πνευματικαίς ανευφημήσωμεν· ότι ενήθλησε στερρώς, και κατήνεγκεν εχθρόν, του πνεύματος τη δυνάμει· και νυν απαύστως πρεσβεύει, ελεηθήναι τας ψυχάς ημών»

Ως πολύκαρπος και καλλίκαρπος αμπελώνας η Εκκλησία του Χριστού μέσα στο διάβα των αιώνων αναδεικνύει νέα «δοχεία» της ακτίστου χάριτος του Παναγίου Πνεύματος, τους Αγίους Αυτής, άνδρες και γυναίκες, που αποτελούν τη δόξα, το καύχημα και την τιμή της. Ένα τέτοιον νέο αδάμαντα τιμά μεγαλοπρεπώς και σεμνοπρεπώς η Ορθόδοξη Εκκλησία, τον εν Αγίοις ημών ένδοξο και λαμπρό Νεομάρτυρα και αθλητή του Χριστού, Γεώργιο τον νέο, τον εξ Ιωαννίνων, ο οποίος εμαρτύρησε κατά την περίοδο της τουρκοκρατίας (1838) θυσιασθείς ως ομολογητής της πίστεως κηρύσσοντας τον σταυρό και την Ανάσταση του Θεανθρώπου Ιησού, του αληθινού Θεού, αρνούμενος να αλλαξοπιστήσει.

Ο Νεομάρτυς Άγιος Γεώργιος εξ Ιωαννίνων κατά τον Άγιο Νικόδημο τον Αγιορείτη

Ποιος όμως υπήρξε ο Νεομάρτυς Άγιος Γεώργιος εξ Ιωαννίνων καθώς και τα περί του βίου του και της μαρτυρικής τελειώσεώς του εν Χριστώ, έχουν καταγραφεί από τον Άγιο Νικόδημο τον Αγιορείτη στο «Νέον Μαρτυρολόγιον».

Ο Άγιος Γεώργιος ο Νεομάρτυς εγεννήθη το έτος 1808 μ.Χ. στο χωριό Τζούρχλι (ή Τζουράλη) της επαρχίας Γρεβενών, που σήμερα προς τιμήν του ονομάζεται Άγιος Γεώργιος. Οι πτωχοί αλλά ευσεβείς και φιλόχριστοι γονείς του, Κωνσταντίνος και Βασίλω, εκοιμήθησαν πρόωρα και άφησαν το μικρό Γεώργιο ορφανό σε ηλικία μόλις 8 ετών. Ύστερα από πέντε έτη και προκειμένου να επιβιώσει, προσκολλήθηκε κατά καιρούς σε διάφορους οθωμανούς αγάδες και κατέληξε να είναι ιπποκόμος του Χατζή Αβδουλλάχ, ενός έμπιστου Οθωμανού αξιωματικού του Ιμίν Πασά, που ήταν διοικητής του πασαλικίου των Ιωαννίνων. Στο χρονικό διάστημα που εργαζόταν εκεί ως ιπποκόμος, οι υπόλοιποι οθωμανοί για να τον πιέσουν να γίνει μουσουλμάνος, τον αποκαλούσαν με το όνομα Χασάν, οπότε οι μη γνωρίζοντες το ύπουλο σχέδιό τους, νόμιζαν ότι ήταν μουσουλμάνος. Οι οθωμανοί εσκεμμένα εφάρμοζαν την τακτική αυτή προκειμένου να εξαναγκάζονται οι χριστιανοί να ασπασθούν το Ισλάμ. Με τον τρόπο αυτό μάλιστα είχαν επιτύχει να εξισλαμίσουν πολλούς.

Το έτος 1836 ο Γεώργιος αρραβωνιάστηκε μια φτωχή, ορφανή αλλά πολύ ενάρετη χριστιανή εξ Ιωαννίνων, την Ελένη. Όταν το γεγονός έγινε γνωστό, κάποιος δόλιος οθωμανός χότζας κατήγγειλε τον Γεώργιο ως δήθεν προδότη της μουσουλμανικής θρησκείας και ο άγιος οδηγήθηκε ενώπιον του οθωμανού Δικαστού. Η εδραία και ακλόνητη όμως πίστη του στον Χριστό, την οποία απερίφραστα εδήλωσε, καθώς και

η διαβεβαίωση του οθωμανού Εφέντη του Αβδουλλάχ ότι ο Γεώργιος δεν υπήρξε ποτέ μουσουλμάνος αλλά χριστιανός, συνετέλεσαν, ώστε σ' αυτή την πρώτη δίκη να αθωωθεί.

Ο γάμος του Γεωργίου με την Ελένη έγινε ολίγους μήνες αργότερα και την 30η Δεκεμβρίου του 1837 γεννήθηκε το παιδί του, που 8 ημέρες μετά, στις 7 Ιανουαρίου, εορτή του Τιμίου Προδρόμου, βαπτίσθηκε και λόγω της ημέρας, έλαβε το όνομα Ιωάννης. Λίγες μέρες αργότερα όμως επρόκειτο να βιώσει το χριστοκεντρικό μαρτύριο του αίματος για την ομολογία της εις Χριστόν πίστεώς του. Ήταν ημέρα Τετάρτη, 12 Ιανουαρίου 1938. Το πρωί ετοιμάζεται να μεταβεί στην αγορά για την ανεύρεση κάποιας εργασίας και ζητάει από τη σύζυγό του να του δώσει την καλή φορεσιά του. Τρεις φορές ετοιμάζεται να περάσει την πόρτα του σπιτιού του και τρεις φορές ξαναγυρίζει πίσω και ασπάζεται το παιδί του. Φεύγει για να μην επιστρέψει ποτέ, καθώς πορεύεται την οδό του μαρτυρίου του.

Στην αγορά εμφανίζεται ξαφνικά ενώπιόν του ο δόλιος χότζας και του επιτίθεται φραστικά και εκβιαστικά λέγοντάς του ότι είναι προδότης της μουσουλμανικής θρησκείας. Οι συμπλοκές ανάμεσα σε χριστιανούς και μουσουλμάνους έχουν ως αποτέλεσμα να συλληφθεί ο άγιος και να οδηγηθεί αρχικά στον Νταούτ Πασά και έπειτα στον οθωμανό Καδή με την γνωστή κατηγορία ότι δήθεν ήταν μουσουλμάνος και έγινε χριστιανός. Ο Γεώργιος σε κάθε ευκαιρία, παντού και ενώπιον πάντων, ομολογούσε με παρρησία: **«Χριστιανός γεννήθηκα, χριστιανός είμαι, χριστιανός πεθαίνω»**. Στις απειλές του Καδή ότι θα χαλαστεί αν δεν τουρκέψει, εκείνος αγέρωχα απαντούσε: **«ό, τι θέλεις κάμε. Χριστιανός είμαι, χριστιανός πεθαίνω»**.

Ο άγιος φυλακίζεται και υπομένει τα φρικτά βασανιστήρια: ακινητοποιούν τα πόδια του στο βασανιστικό ξύλο, καρφώνουν αγκάθια και ακίδες στα νύχια, τον κατακαίουν με αλειμματοκέρια σε ευαίσθητα μέρη του σώματος του και τέλος τοποθετούν μια βαριά πλάκα επάνω στο στήθος του. Οι συγκρατούμενοι νομίζουν ότι θα πεθάνει, εκείνος όμως το επόμενο πρωί τους βεβαιώνει ότι ο ύπνος του ήταν ελαφρύς και ότι ένας λευκοφόρος νέος καθόλη τη διάρκεια της νυκτός ήταν πλησίον του λέγοντάς του: **«Χαίρε Γεώργιε, μη φοβάσαι. Εγώ θα σου δώσω γρήγορα την Σωτηρία»**. Ο άγιος οδηγείται πάλι στον Καδή, αλλά δεν υποκύπτει στις δελεαστικές προτάσεις του για τιμές και αξιώματα, ούτε δειλιάζει από τις απειλές του ότι θα τον χαλάσει κάνοντάς τον «ιλιάμι» (έκδοση σε βάρος του θανατικής ποινής). Η απάντηση του εμφορούμενου από την άκτιστη ενέργεια του Αναστάντος Χριστού είναι: **«ό, τι θέλεις κάμε. Δεν σε φοβούμαι. Όχι ένα ιλιάμι, αλλά εκατό»**.

Ο Καδής πιεζόμενος από τον φανατισμένο όχλο των οθωμανών υπογράφει την θανατική του καταδίκη, ενώ μέσα στη φυλακή ο Άγιος ενθαρρύνεται από τους συγκρατούμενους του χριστιανούς Γεώργιο και Χαραλάμπη. Εκείνος ατάραχος απαντά: **«Μη φοβάστε. Εγώ θα μαρτυρήσω για τον Χριστό μου προθυμότερα»**. Ακόμη και οι οθωμανοί δεσμοφύλακες τον προτρέπουν να αλλαξοπιστήσει, να σωθεί, και αφού φύγει να ζήσει σε άλλο μέρος ως χριστιανός. Ο άγιος πάλι απαντά: **«Χριστιανός θα πεθάνω»**. Ήγγικεν η μεγάλη ημέρα με τις μεγάλες ώρες της ζωής του. Ήταν Δευτέρα 17 Ιανουαρίου 1838. Οι πέντε δήμιοι τον μετέφεραν στον χώρο του μαρτυρίου του, στο κουρμανιό, πλησίον της κεντρικής πύλης του Κάστρου. Όπως γράφει ο Άγιος Νικόδημος ο Αγιορείτης, ο Γεώργιος έλαμπε, έχαιρε, έτρεχε, δεν περπατούσε, για να προσέλθει ταχύτερα στο μαρτύριο της εν Χριστώ τελειώσεώς του. Και πριν οι δήμιοι τραβήξουν το σχοινί της αγχόνης, τον ερωτούν: **«Τι είσαι;»**, για να λάβουν την όλο ζέση πίστεως απάντησή του: **«Χριστιανός»**.

Προσκυνώ τον Χριστό μου και την Δέσποινα μου Θεοτόκο». Έκαμε το σημείο του Σταυρού και στρέφοντας το βλέμμα του προς τους συγκεντρωμένους χριστιανούς, λέγει: **«Συγχωρήσατέ μοι, αδερφοί, και ο Θεός να σας συγχωρήσει»**. Ο άγιος παραδίδει δια του θανάτου της αγχόνης το πνεύμα του σε ηλικία 30 ετών.

Θαυμαστά τα προ του μαρτυρικού του τέλους γενόμενα. Θαυμαστά και τα μετά την εν Χριστώ τελείωσή του. Τρεις ημέρες παρέμεινε το ιερό λείψανο του Αγίου Νεομάρτυρος στο ικρίωμα της αγχόνης και επί τρεις νύκτες ουράνιο φως περιέλουζε εκτυφλωτικά την κεφαλή του. Από δε την ώρα εκείνη ο της Ευάνδρου Ηπείρου γόνος πλημμύρισε την πόλη των Ιωαννίνων με αναρίθμητα θαύματα. Πλήθος παραλύτων και πασχόντων από ποικίλες ασθένειες προσέτρεχαν στον Άγιο Νεομάρτυρα και ελάμβαναν την θεραπεία τους. Ακόμη και μια οθωμανή άρπαξε την κάλτσα από το πόδι του αγίου και την φόρεσε σε άλλη ασθενούσα χρονίως οθωμανή γυναίκα, η οποία εθεραπεύθη αμέσως. Γι' αυτό και στις πολυπαραστατικές εικόνες ο άγιος απεικονίζεται απαγχονισμένος και φορώντας κάλτσα στο ένα μόνο πόδι του. Η πρώτη μάλιστα εικόνα του φιλοτεχνήθηκε 13 μόλις ημέρες μετά το μαρτύριό του.

Το λείψανο εδόθη στον Μητροπολίτη Ιωαννίνων Ιωακείμ και ετάφη με τιμές μάρτυρος της Ορθοδόξου Εκκλησίας δίπλα στο ιερό βήμα του Μητροπολιτικού ναού του Αγίου Αθανασίου των Ιωαννίνων και 133 έτη αργότερα, στις 26 Οκτωβρίου 1971, έλαβε χώρα η λαμπρή ανακομιδή του ιερού λειψάνου, το οποίο ετοποθετήθη εντός αργυροποικίλης λειψανοθήκης στον νέο περικαλλή ναό του αγίου, ο οποίος ανηγέρθη στο σημείο όπου ήταν το σπίτι του. Εύστοχα έχει γραφεί ότι το Χριστοκεντρικό μαρτύριο του Αγίου Νεομάρτυρος Γεωργίου «έγινεν ανάστασις των πιστών και πτώσις των απίστων», όχι μόνο διότι οι χριστιανοί έλαβαν θάρρος και έπαψε το κύμα του εξισλαμισμού, αλλά διότι οι οθωμανοί άρχισαν σταδιακά να περιορίζουν την αφόρητη και βάνουση καταπίεση σε βάρος των χριστιανών. Έτσι, η πόλη των Ιωαννίνων και η πέριξ ύπαιθρος χώρα άρχισε να επανακτά την παλαιά δόξα της.

Ο Άγιος τιμάται και στην Κέρκυρα, στην «Παναγία των Ξένων», όπου εικονίζεται νεαρός φουστανελοφόρος. Ένας λοιπόν ακόμη Νεομάρτυς της Μητρός Ορθοδόξου Εκκλησίας περικοσμεί το υπερουράνιο στερέωμα της Βασιλείας του Θεού, όπου στο «νέφος των Αγίων» συγκαταλέγονται και οι Νεομάρτυρες της Εκκλησίας, οι οποίοι υπέμειναν το «Χριστομίμητο μαρτύριο» δίδοντας την «μαρτυρία» και ομολογία της πίστεως, και ανεδείχθησαν στεφανοφόροι πολίτες της θριαμβεύουσας Εκκλησίας.

Τον δε ένδοξο και περίλαμπρο Νεομάρτυρα Άγιο Γεώργιο των εξ Ιωαννίνων, το πλήρωμα της Εκκλησίας αδιαλείπτως μεγαλύνει και αναβοά:

«Χαίροις της Ηπείρου Θείος Πυρσός, και Ιωαννίνων, αντιλήπτωρ και αρωγός· Χαίροις των θαυμάτων, ακένωτος χειμάρρους, Γεώργιε Παμμάκαρ, ήμων βοήθεια». (Μεγαλυνάριον Αγίου).